

อ่านเอาเรื่อง

สะท้อนความคิดเพื่อการพัฒนาตนเอง

สำหรับการบริหารจัดการทรัพยากรมนุษย์

[เล่ม 1]

สุวรรณ พงษ์เจริญ

รวบรวม

องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้

1] ปรัชญาหมาป่า	3
2] อย่าจ้างเสือเฒ่า	5
3] ผู้เฒ่าแห่งกาลเวลา	11
4] สุนัขสุดอัจฉริยะ	13
5] จริงที่สุด	15
6] เมฆก้อนน้อยกับต้นไม้แก่	16
7] ทศนคติที่ดี	21
8] สิงโตน้อย	23
9] ชายตาบอดถือคอมพิวเตอร์	26
10] กาหลงซาก	28
11] ตัดให้เป็น	31
12] บทเรียน	32
13] การเลือกขาม ก็เปรียบเสมือนหนึ่งกับการเลือกมิตร	36
14] ชีวิตของเรา	38
15] ไม้ต้นเดียวกัน	40

ปรัชญาหมาป่า!!

สามตัวแรกในวงกลมสีแดง เป็นกลุ่มที่ค่อนข้างแก่ ป่วยและไม่ค่อยมีเรี่ยวแรง

กลุ่มถัดมาในวงกลมสีเหลืองห้าตัว เป็นกลุ่มที่แข็งแกร่งที่สุดในฝูงพร้อมที่จะปกป้องสามตัวข้างหน้าในกรณีถูกจู่โจม

กลุ่มเยอะสุดที่อยู่ตรงกลาง เป็นกลุ่มที่ถูกปกป้องจากสมาชิกในฝูงไม่ว่าจะถูกโจมตีจากข้างหน้าหรือข้างหลัง

กลุ่มห้าตัวในวงกลมสีเขียว เป็นกลุ่มที่แข็งแกร่งที่สุดในฝูงเช่นกัน เพื่อที่จะปกป้องภัยอันตรายจากข้างหลังของฝูง

ตัวสุดท้ายที่ถูกครี เป็นจ่าฝูงที่เดินหลังสุด เพื่อให้ตัวเองมั่นใจว่าสมาชิกตัวใดตัวหนึ่งไม่ถูกทอดทิ้งไว้ข้างหลัง และจ่าฝูงพร้อมที่จะปกป้องสมาชิกทุกๆตัว ในกรณีฉุกเฉินเพราะเขามองเห็นทุกอย่างที่เกิดขึ้นข้างหน้า

ปรัชญานี้ แสดงให้เราเห็นว่านี่คือผู้นำที่แท้จริง!!!

ภาวะความเป็นผู้นำ ไม่จำเป็นต้องเดินหน้าเสมอไป

ภาวะความเป็นผู้นำ ไม่จำเป็นต้องบงการ ออกคำสั่งทุกเรื่อง หัดเป็นผู้ฟังบ้างก็ได้

ภาวะความเป็นผู้นำ สร้างได้ในภาวะฉุกเฉินที่แสดงออกมามีเห็นได้ชัด เสียสละ ให้มากกว่า รับ

ภาวะความเป็นผู้นำ ต้องรู้จักฟังหูไว้หู ไม่หูเบา

ภาวะความเป็นผู้นำ ต้องรู้จักแยกแยะผิด ชอบ ชั่วดี

ภาวะความเป็นผู้นำ ต้องรักษาคำพูด เหนียวแน่นเท่ากับรักษาเกียรติ

ภาวะความเป็นผู้นำ ต้องไม่ประพฤติดุศีล ไม่ประพฤดิเสื่อมเสีย ต้องรักษากติกา ระเบียบ วินัยอย่างเคร่งครัด

ภาวะความเป็นผู้นำ ต้องไม่เห็นแก่ตัว ไม่มีอคติ(ลำเอียง) ไม่มีมารยา(ต่อแผล) ไม่อิจฉาริษยา เป็นคนเปิดเผย ไม่ทำชั่วทั้งในที่ลับ และในที่แจ้ง

ภาวะความเป็นผู้นำ ต้องมีเมตตา อุเบกขา ไม่สร้าง ความแตกแยก

ผู้นำในแบบอย่างที่ดีควรจะเป็น **“การเป็นผู้นำควรนั่งในใจคน มิใช่..นั่งอยู่บนหัวคน”**

คนฉลาด..แต่ขาดคุณธรรม เป็นผู้นำที่ดีไม่ได้

อย่า จ้าง เสือ โถนา

ถ้าใช้ “เสือ” ทำงาน

ต้องให้เขามีพื้นที่

แล้วปล่อยให้ล่าเหยื่อมาให้

ไม่ต้องบังคับ

ไม่ต้องกำหนดวิธี

เพราะพวกเขาเป็นนักล่า

ถ้าใช้ “ควาย” ทำงาน

ต้องให้หญ้าเขาให้พอ

ต้องบังคับแล้วใช้ไถนา

พวกเขาคือดี แต่ต้องจูง

ถ้าใช้ “หมา” ทำงาน

ต้องให้อาหาร

ให้ความสนิทสนม

ให้เห่าและเฝ้าบ้าน

พวกเขารักดี, ประจบ

และจับผิดเก่ง

คนไม่เข้าใจ

จะใช้เสือเลี้ยงควาย

จะใช้ควายเลี้ยงหมา

จะใช้หมาเลี้ยงเสือ

เสือไม่เลี้ยงปากนาย

ไม่ประจบ และไม่ไถนา

ควายไม่เผ้าบ้าน

ไม่ล่าเหยื่อ และไม่ประจบ

หมาไม่ไถนา ไม่ล่าเหยื่อ

แต่ชอบเลียปากนาย

เสียส่วนมากเมื่อเติบโต

มักจะเป็นนายคน

หรือเจ้าของกิจการ

เพราะมีความเป็น “ตัวของตัวเองสูง”

ควายส่วนมากไม่เติบโต

เพราะ “ไม่คิดนอกกรอบ”

และไม่สร้างสรรค์

และมักถูกหมาดูหมิ่น

และหลอกใช้

หมาส่วนมาก “เติบโตในองค์กร”

แต่ไม่สามารถสร้างอาณาจักร

ของตัวเองได้

ต้องพึ่งเสียและควาย

ในการเติบโต

เลือกฉลาด

และมองการณ์ไกล

จะเอาควายเป็นด้วย

แต่ถ้าเป็นเสือบ้าอำนาจ

มักจะเอาหมาไปด้วย

คนแต่ละคน อาจจะเป็นสัตว์หลาย ๆ อย่าง เปลี่ยนไปตามเวลาสนาม และเนื้องาน อ่านแล้วก็เห็นภาพทิวๆ ไปในที่ทำงาน ทุกที่ไม่ว่าจะเป็น ราชการเอกชน หรืองานส่วนตัว จะเล็กจะใหญ่ ในบ้าน ร้านค้าก็มีให้เห็นทั่วไป ถ้าเราเป็นเจ้าของ หรือเจ้าของกิจการ อยากได้คนแบบไหนมาไว้ทำงาน ให้เราหันไปทางไหนก็มีเขียวเล็บมีเขา แถมมีเราอีกด้วย จะทำงานกันไปได้อย่างไร แข็งขาก็มีหมาเลียแผลบ ๆ ตลอดคงต้องไปฉีดยา รอบสะดือบ่อยๆ การใช้คนให้เหมาะสมกับธรรมชาติของพวกเขาจึงเป็นสิ่งสำคัญที่สุด ฉะนั้น การใช้คนเป็นจึงเป็นกุญแจอีกดอกหนึ่งที่จะนำไปสู่ความสำเร็จ หากวันหนึ่งคุณได้เป็น “หัวหน้าคน” จงนำบทความนี้ ไปใช้เปรียบเทียบเถิด

สัตว์ทั้งสามอย่างนี้ แค่เฉพาะศักยภาพทางกายก็มี ความแตกต่างกัน อยู่พอประมาณแล้ว ไม่ว่าจะ เป็นเสือที่มักจะมีนิสัยการออกล่าคนเดียว ความขี้ขลาดจะเล็มกินหญ้าอย่างสงบ และสุนัขที่มักจะประจบเสียนหน้าเจ้านายอย่างสอพลอ ทุกครั้ง ที่มีโอกาสสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ ล้วนแล้วแต่สะท้อน ให้เห็นถึงลักษณะ บางอย่างของมนุษย์ทั้งสิ้น

อยู่ ๆ ท่วงทำนองที่ไม่ค่อยจะเข้ากันนักก็แว่ดงขึ้นเรื่อยล่ำหนึ่งบรรทุก “แข่งขัน ” เป็นจำนวนมาก ผ่านมา ซื่อสัตย์จึงตะโกนเรียก “แข่งขัน แข่งขัน ผมขอขึ้นเรือของคุณได้ไหม” “คุณเป็นใคร คุณมีประโยชน์แค่ไหนกับพวกเรา” แข่งขันตะโกนถามมา ซื่อสัตย์ไม่ยอมพูดอะไรมากเพราะเกรงว่าจะพลาดโอกาสเหมือนทุกครั้งที่ผ่านมา แต่ซื่อสัตย์ก็คือซื่อสัตย์ ผมคือซื่อสัตย์ ห้าคุณคือซื่อสัตย์ หากพวกเรามีคุณอยู่ด้วย เราจะแข่งขัน เอาชนะอะไรกับใครที่ไหนได้ พูดเสร็จ ก็หันหัวเรือจากไปอย่างรวดเร็ว

ในขณะที่ซื่อสัตย์กำลังลั่นหวังนั่งคอดกอยู่ก็มีน้ำเสียงอันเมตตาดังขึ้นว่า ลูกจ๋า ขึ้นเรือเถิดเมื่อซื่อสัตย์เงยหน้าขึ้นมอง ก็เห็นผู้เฒ่าผมขาวโพลนคนหนึ่งยืนอยู่บนเรือ “ฉันคือผู้เฒ่า แห่งกาลเวลา” ทำไมท่านต้องมาช่วยผมครับ

ซื่อสัตย์ถามออกไปด้วยความสงสัย มีแต่กาลเวลาเท่านั้นที่รู้ว่าซื่อสัตย์มีค่ามากเพียงใด ผู้เฒ่าแห่งกาลเวลาพูดออกไปด้วยรอยยิ้ม บนทางกลับคืนฝั่งผู้เฒ่าแห่งกาลเวลาได้พูดกับ ความสุข ตำแหน่ง แข่งขัน ที่ต่างก็เรือล่มอยู่กลางทะเลว่า เจ้าทั้งหลายจงจำไว้

หากปราศจากซื่อสัตย์แล้ว ความสุขจะอยู่ได้ไม่นาน ตำแหน่งที่ได้มาก็เป็นตำแหน่งจอมปลอม การแข่งขันก็มีแต่จะล้มเหลวไม่เป็นท่า

ท่านผู้เฒ่าถอนหายใจพร้อมกล่าวว่า

หากไร้ซึ่งความ “ซื่อสัตย์”

“ฉลาด” ก็จะทำร้ายตัวเองในที่สุด

“ความสุข” จะอยู่ได้ไม่จริง

“ตำแหน่ง” อยู่ท่ามกลางเสียงส่าบแข่ง

“แข่งขัน” ก็จะเป็นได้แต่ผู้พ่ายแพ้

สุดท้ายแล้ว มีแต่ความ “ซื่อสัตย์” เท่านั้น

ที่จะเป็นความอมตะนิรันดร์

สุนัขสุดอัจฉริยะ

เจ้าของร้านขายเนื้อสดคนหนึ่งรู้สึกประหลาดใจที่หมาตัวหนึ่งมาที่ร้าน

โดยในปากมันคาบเบงก์ 10 ดอลลาร์และกระดาษเขียนข้อความว่า

"ขอซื้อไส้กรอก 12 ชิ้นกับขาแกะ 1 ขาครับ"

เขารู้สึก ประทับใจความชาญฉลาดของมัน ดังนั้น หลังจากเก็บเงิน 10 ดอลลาร์

และเอาไส้กรอกและขาแกะใส่ถุง เขวนที่ปากให้มันคาบไปแล้ว

เขาจึงตัดสินใจปิดร้านสะกดรอยตามมันไป

หมาตัวนั้นเดินไปตามถนนจนถึงทางม้าลาย

มันก็วางถุงที่คาบไว้ลงแล้วยืนด้วยขาหลังและยกขาหน้ากดปุ่มไฟสำหรับคนข้ามถนน

แล้วก็คาบถุงต่อ รอจนไฟคนข้ามเขียวมันจึงข้ามไปยังป้ายรถเมล์อีกฝั่งหนึ่ง

มันจ้องมองตารางเวลาเดินรถแล้วนั่งลงตรงที่นั่งรอ

สักพักมีรถเมล์คันหนึ่งมา

มันเดินไปดูหมายเลขที่ หน้ารถแล้วก็กลับมานั่งรอต่ออีกสักเดี๋ยวก็นั่งรถเมล์มาอีกคัน

มันเดินไปดูหมายเลขรถอีก เมื่อเห็นว่าเป็นสายที่มันรออยู่ มันจึงขึ้นรถเมล์คันนั้น

คนขายเนื้อถึงกับอ้าปากค้างซึ่งในความแสร้งของมัน แล้วรีบตาม มันขึ้นรถคันนั้นไป

หลังจากรถวิ่งผ่านกลางเมืองออกไปยังชานเมือง

เจ้าหมาแสร้งก็ลุกจากที่นั่งเดินไปหน้ารถ มันยืนด้วยขาหลังแล้วเอาขาหน้ากดกริ่งบนรถ

เมื่อรถจอดมันก็ลงและเดินไปตามถนนจนถึงหน้าบ้านหลังหนึ่งแล้วเลียหัวเข้าไป

คนขายเนื้อยังสะกดรอยตามมันอยู่ห่างๆ เช่นเดิม

เมื่อมาถึงประตูบ้านที่ปิดอยู่มันก็วางถุงไว้กรอกที่คาบไว้ลง

แล้ว ถอยหลังมาตั้งหลักประมาณ 2-3 เมตร จากนั้นก็วิ่งเข้าชนประตูเต็มแรง

มันพยายามอยู่ 2-3 ครั้งแต่ประตูก็ยังไม่ออก

มันเลยเดินอ้อมตัวบ้านไปที่หน้าต่างบานหนึ่ง

ที่ปิดอยู่และเอาหัวโขกที่หน้าต่างหลายครั้ง แล้วก็เดินกลับมารอ ที่ประตู

ลักพักประตูบ้านก็ถูกเปิดโดยเจ้าของหมาเป็นผู้ชายหุ่นล่ำบึก
ซึ่งพอเปิดประตูเสร็จเขาก็เริ่มตะต๋อยและตะโกนด่าเจ้าหมาแสนรู้ตัวนั้นทันที
ถึง ตอนนั้นคนขายเนื้ออครนทนมัไฮว เขารีบวิ่งเข้าไปห้าม เจ้าของหมา
พร้อมกับถามว่า "คุณตะมันทำไมกัน มันเป็นหมาสุดอัจฉริยะเท่าที่ผมเคยเห็นมาเลย
ถ้าไปออกทีวีต้องดังแน่"

เจ้าของหมาตอบสวนทันทีว่า "คุณว่ามันฉลาดนักหรือ"

เฮอะ! รู้มั๊ยว่านี่เป็นครั้งที่สองในรอบสัปดาห์นี้นะที่มันลืมหอกูญแจบ้านติดตัวไปด้วย"

คติสอนใจจากเรื่องนี้คือ

"เราอาจทำงานได้เกินความคาดหมายในสายตาผู้อื่น

แต่ก็ยังทำงานได้ต่ำกว่าเป้าหมายในสายตาของนายเราเสมอ"

นี่คือ เรื่องจริงที่เกิดขึ้นกับเราทุกคน

ทางเดินของเสือ

เคยเป็นคนใจดีมาก
อะไรก็ได้ย้ายไปหมด
ใครว่าไงก็ได้ตามใจเลย
จนพอลงจุดหนึ่งในชีวิต
สิ่งที่ได้กลับมาคือการโดนเอาเปรียบ
และความเห็นแก่ตัวของคนบางประเภท
ความใจดีที่เคยมีมากมันเลยลดลง
เพิ่มความใจร้ายเข้าไปบ้าง
ในบางสถานการณ์สรุปว่าดีขึ้น
ต้องยอมรับตรงว่ามันคงไม่ดีเท่าไร
แต่กับสังคมสมัยนี้
ผลประโยชน์เข้ามาแทรกซึม
ในหลายๆความสัมพันธ์
ไม่มีใครเห็นใจเราตลอดหรอก
ไม่มีใครให้ความสำคัญ
กับความใจดีมากขนาดนั้น
กับบางสถานการณ์ กับบางคน
เราก็เลยต้องใจร้ายบ้าง
เพราะถ้าไม่ใจร้าย
ตัวเรานั้นแหละ
ที่จะถูกทำร้ายเสียเอง

จริงที่สุด

หลวงปู่หลวง ภูริภทฺโท วัดพุทธไสยาสน์

ไม่มีผลประโยชน์ #ก็ไม่มีเพื่อน

ไม่มีเงิน #ก็ไม่มีเพื่อน

อวดเก่งเกินไป #ก็ไม่มีเพื่อน

พูดตรงเกินไป #ก็ไม่มีเพื่อน

รู้ทันเกินไป #ก็ไม่มีเพื่อน

การอยู่ #คนเดียว แบบไม่พึ่งพาใครดีที่สุด

ถึงมันจะเหนื่อยหน่อย แต่ก็ไม่ได้ #เป็นขี้ปากใคร

เพราะเราไม่รู้ว่าเขาจะ #ทாயา หรือ #ทาเกลือ

เมฆก้อนน้อยกับต้นไม้แก่

ต้นไม้แก่ขอฝน จากเมฆก้อนน้อย เมฆก้อนน้อยตอบเพียงว่าน้ำฝนมีอยู่น้อยกลัวว่ามันคงจะไม่พอให้ต้นไม้แก่ได้ชื่นใจวันต่อมาเมฆก้อนน้อยก็ยังคงบอกเช่นเดิม มันน้อยไปจึงไม่พร้อมที่จะให้ เมฆก้อนน้อยจึงเดินทางและพยายามสะสมฝนเพื่อ ที่จะให้มันมากพอ พอที่จะทำให้ต้นไม้แก่ได้ชื่นใจ

เมื่อมีปริมาณมากพอ เมฆน้อยจึงกลับมาแต่สิ่งที่พบข้างหน้ามีเพียงซากต้นไม้แก่ที่ตาย แล้วเมฆน้อยได้แต่ร้องไห้แล้วถามว่าทำไม? ความพยายามของฉัน ไม่มีค่าเลยหรือ?

ชายหนุ่มที่นั่งใต้ต้นไม้จึงได้แหงนหน้าแล้วบอกเมฆน้อยไปว่าการที่เราจะให้อะไร? แก่ใครสักคนที่เรารัก มันไม่ต้องรอให้มากพอหรือรอความพร้อมอะไรหรือทำให้เท่าที่มีก็ทำให้คนรับชื่นหัวใจได้ความพยายามเป็นสิ่งที่ดี แต่มันก็มีเวลาเป็นเงื่อนไขอย่าไปรอให้รวย ถึงจะทำอะไรให้คนที่เรารักอย่าไปรอให้พร้อมถึงจะทำอะไร ให้คนที่เรารักเพราะคนที่เรารักอาจไม่มีเวลามากพอ ที่รอเราแล้วก่อนที่ต้นไม้แก่จะจากไป เขาฝากบอกเธอไว้ว่าถ้าเห็นเธอผ่านมา ให้บอกเธอว่าเขารักเธอ เมฆน้อยได้แต่หลัง น้ำตาออกมาเป็นเม็ดฝนอย่างไม่ขาดสาย ให้กับต้นไม้ที่ไม่มีวันแตกใบให้ได้เห็นอีกต่อไปตลอดกาล

อ่านก็ทีที่ชอบ เพราะเดือนสติได้ดีมากในสิ่งที่เรามองข้ามบทความนี้เขียนขึ้นโดย จอร์จ คอ ลิน ซึ่งเป็นดาราตลกที่โด่งดังทำในสิ่งที่อยากจะทำทุกวันนี้ เรามีดีที่สูงขึ้นแต่ความอดกลั้นน้อยลง เรามีบ้านใหญ่ขึ้นแต่ครอบครัวเรากลับเล็กลง เรามียาใหม่ๆ มากขึ้นแต่สุขภาพกลับแย่ลง เรามีความรักน้อยลงแต่มีความเกลียดมากขึ้น เราไปถึงโลกพระจันทร์มาแล้วแต่เรากลับพบว่าแค่การข้ามถนนไปทักทายเพื่อนบ้านกลับยากเย็น เราพิชิตห้วงอวกาศมาแล้วแต่แค่ห้วงในหัวใจกลับไม่อาจสัมผัสถึง เรามีรายได้สูงขึ้นแต่ศีลธรรมกลับตกต่ำลง เรามีอาหารดีๆ มากขึ้นแต่สุขภาพแย่ลงทุกวันนี้ ทุกบ้านมีคนหา รายได้ได้ถึง 2 คนแต่การหย่าร้างกลับเพิ่มมากขึ้น

ดังนั้น จากนี้ไปขอให้พวกเราอย่าเก็บของดีๆ ไว้โดยอ้างว่าเพื่อใช้โอกาสพิเศษเพราะทุกวัน ที่เรายังมีชีวิตอยู่คือ โอกาสที่พิเศษสุดแล้วจงแสวงหาการหยั่งรู้ จงนั่งตรงระเบียบบ้าน เพื่อชื่นชมกับการมีชีวิตอยู่โดยไม่ใส่ใจกับความอยาก จงใช้เวลากับครอบครัว เพื่อนฝูงคนที่รักให้มากขึ้น กินอาหารให้อร่อยไปเที่ยวในที่ที่อยากจะไป ชีวิตคือโซ่ห่วงของนาที่แห่งความสุขไม่ใช่เพียงแค่การอยู่ให้รอด เอาแก้วเจียรไนที่มีอยู่มาใช้เสียน้ำหอมดีๆ ที่ชอบจงหยิบมาใช้เมื่ออยากจะใช้เอาคำพูดที่ว่า “สักวันหนึ่ง” ออกไปเสียจากพจนานุกรม บอกคนที่เรารักทุกคน ว่าเรารักพวกเขาเหล่านั้นแค่ไหนอย่าผลัดวันประกันพรุ่ง ที่จะทำอะไรก็ตามที่ทำให้เรามีความสุข เพิ่มขึ้นทุกวัน ทุกชั่วโมง ทุกนาที่ที่มีความหมายเราไม่อาจรู้เลยว่าเมื่อไร? มันจะสิ้นสุดลงและเวลานี้

ทัศนคติที่ดี

สิงโตกับเสือสู้กันอย่างเอาเป็นเอาตาย สุดท้ายทั้งสองต่างเพลียล้มพลา้ให้แก่กัน ก่อนที่สิงโตจะสิ้นใจ ได้กล่าวกับเสือดว่า "หากท่านไม่คิดสู้อาณาจักรของข้า เราก็คงไม่ต้องจบชีวิตกันแบบนี้!"

เสือดได้ฟังก็รู้สึกตกใจ "ข้าไม่เคยคิดสู้อดินแดนของท่าน ข้าเข้าใจว่าท่านจะกำจัดข้าออกจากป่าเสียอีก...!"

การสื่อสาร คือหัวใจของการทำงานในทีม มีอะไรอย่าเก็บไว้ในใจ หรือคาดเดาที่กหักเอาเอง สื่อสารกันให้มาก เพื่อผู้อื่นจะได้เข้าใจเราและลดช่องทางการเข้าใจผิดต่อกันได้อย่างยอดเยี่ยม

.....

นกตัวผู้ออกไปเก็บผลไม้มาเก็บไว้ที่รัง อีกทั้งกำชับไม่ให้ใครมาขโมย แต่ช่วงนั้นเป็นช่วงหน้าแล้งผลไม้ที่มันหามา ก็เริ่มเหี่ยวเพราะถูกแดดดูเอาหน้าไปเสียหมด

วันหนึ่ง มันสังเกตเห็นว่าปริมาณของผลไม้เริ่มลดน้อยลง มันคิดว่านกตัวเมียขโมยกิน ด้วยความโมโหมันจึงจิกนกตัวเมียตายไปด้วยความโกรธ

และแล้วมันก็ตกติดต่อกัน 3 วัน 3 คืน ทำให้ผลไม้ที่เหี่ยวแห้งในรัง กลับเต่งตึงอึมน้ำดังเดิม เมื่อนกตัวผู้เห็นดังนั้น จึงรู้สึกเสียใจเป็นอย่างยิ่ง "ไม่น่าเลย เราไม่น่าเข้าใจผิดเลย!"

เพื่อนร่วมงานและคนในทีมต้องมีความเชื่อมั่นและไว้ใจต่อกัน อย่าปล่อยให้ความลังเลสงสัยทำลายทีมงาน

.....

นกสองตัวทะเลาะกันอยู่บนต้นไม้ ต่างก็ไม่ยอมซึ่งกัน ยังมีเสียงและสีหน้าของมันก็ยิ่งรุนแรงขึ้น
นกฝั่งซ้ายจึงคิดว่าเอาอะไรสักอย่างขว้างใส่นกฝั่งขวา

เมื่อสิ่งที่มันปาไปถูกนกฝั่งตรงข้าม มันตกใจเป็นอย่างยิ่ง เพราะสิ่งที่มันปาไปนั่นก็คือไข่ฟอง
สุดท้ายเหลืออยู่ในรังของมัน...

ยามประสบกับเรื่องราว ต้องรู้รับมือด้วยความสงบนิ่ง โดยเฉพาะเวลาเจอกับปัญหา
หรือความขัดแย้ง คุณจะต้องมีสติในการรับมือ อย่าได้มูทะลุหรือเลือดร้อน เพราะมันไม่ก่อเกิด
ประโยชน์อันใด และจะทำให้เรื่องราวยิ่งแย่งลง สุดท้ายที่มของคุณนั่นแหละที่เสียหาย

.....

เย็นวันหนึ่ง แพะเชิญหามาทานอาหารค่ำ มันเตรียมหญ้าที่ทั้งสดใหม่ไว้ต้อนรับหมา เมื่อหมา
มาถึง มันพินใจกินหญ้าได้แค่ 2 คำ มันก็กินอีกต่อไปไม่ได้

ผ่านไป 2 วัน หมาก็เชิญให้แพะมาทานอาหารเย็นที่บ้านเช่นกัน หมานี้ก็ถึงอาหารที่แพะ
ต้อนรับมันแล้ว ก็คิดในใจว่าจะต้องไม่ชี้เหนียวเหมือนแพะแน่นอน มันจะต้อนรับแพะไม่ให้ขาดตกบกพร่อง
เหมือนที่แพะทำกับมัน

มันเตรียมกระดูกซี่โครงอย่างดีไว้เต็มโต๊ะ เมื่อแพะมาถึง กลับกินกระดูกไม่ได้แม้แต่คำเดียว!

บางครั้ง สิ่งที่เราชอบคนอื่นอาจจะไม่ได้ชอบตาม อย่าบีบบังคับให้ใครๆ ต้องชอบเหมือน
เรา ยามพบเจอกับปัญหา ต้องคิดแทนฝ่ายตรงข้าม เอาใจเขามาใส่ใจเรา คุณจะเข้าใจปัญหาและผู้คน
รอบข้างได้มากขึ้น

สิงโตน้อย

สิงโตตัวหนึ่ง

เห็นหมาป่าเดินใกล้เข้ามา

มันจึงรีบเดินเลี้ยวไปทางอื่น

ลูกสิงโตเห็นจึงพูดกับพ่อว่า

‘เจอเลื้อตัวใหญ่ๆ พ่ออย่ากลัวลูกกับมัน

แต่เจอหมาป่าตัวเดียว

พ่อกลับเดินหลบ

ข้างชายหน้าเสียจริงๆ’

พ่อได้ยินดังนั้นจึงบอกกับลูกว่า

‘ลูกพ่อ การเอาชนะหมาตัวหนึ่งนั้น

เป็นเรื่องมีเกียรติมากหรือ’

ลูกสิงโตส่ายหัว

‘หากโดนหมาป่ากัด จะมียังช่วยยกว่าหรือ’

ลูกสิงโตพยักหน้า

‘จำไว้ล่ะลูก มีไหว้ใครทั้งหมดล้วนคู่ควรที่เราจะต่อกรด้วย’

ผู้คนที่สังคมทวงหนี้ล้นตกอยู่ใน
สภาวะที่เครียด กดดัน
ไม่ว่าจะเรื่องปากท้อง ครอบครัว
ทุกคนต่างมีความโลภโกรธหลง
เปรียบเหมือนมีขยะอยู่เต็มหัวใจ
ไม่ว่าพบใครที่ไหนมักจะหาโอกาส
ที่จะเหยยะเหล่านี้ออกไปให้พ้นจากตัวเอง

ฉะนั้นอย่าได้ไปใส่ใจเลย
จงยิ้มให้กับเค้าแล้วเดินจากไป ตั้งหน้าตั้งตาทำงานของเราให้ลุล่วง
อย่าไปรีบเอาขยะเหล่านั้นมาใส่หัว
มันคู่ควรแล้วหรือสำหรับผู้มีปัญหา
เราจะไม่ไปทะเลาะเพื่อเอาชนะคนแบบนี้

ชายตาบอดถือโคมไฟ

ตรอกสายหนึ่งที่ทั้งมืดทั้งแคบ ทั้งยังไม่มีดวงไฟส่องทางให้ความสว่างแม้แต่หน่อย คืนวันหนึ่ง พระรูปหนึ่งเดินผ่านเข้ามายังตรอกเพื่อมุ่งหน้าไปยังอาราม มีตมมากกระทั่งนิ้วมือทั้งห้า ยังไม่อาจมองเห็นได้ เมื่อเดินไปเรื่อยๆ พระรูปนี้จึงทั้งเดินไปชนผู้อื่น และถูกผู้อื่นเดินมาชนไม่หยุดหย่อน สร้างความลำบากยิ่งนัก

ตอนนั่นเอง คนผู้หนึ่งถือโคมไฟ เดินเข้ามายังตรอกดังกล่าว พลันทำให้ในตรอกเกิดแสงสว่างขึ้น พอสมควร พระได้ยินคนเดินผ่านทางกล่าวว่า คนตาบอดผู้นั้นช่างแปลกนัก ตนเองมองไม่เห็นแท้ๆ ใต้อต้องถือโคมไฟให้วุ่นวายเมื่อพระได้ยินก็รู้สึกแปลกใจ รอนจนกระทั่งคนตาบอด ถือโคมไฟคนนั้นเดินผ่านมา จึงเอ่ยถามขึ้นว่า ขออภัย ท่านตาบอดจริงๆ หรือ?

คนผู้นั้นตอบว่า ถูกแล้ว ข้าเกิดมาก็พิการ ตาสองข้างมองไม่เห็น สำหรับข้านั้นไม่ว่าจะยามเช้า สาย บ่าย เย็น ล้วนไม่ต่างกัน ทั้งยังไม่ทราบว่ แสงสว่างหน้าตาเป็นเช่นไรพระได้ยินดังนั้นก็ ยิ่งงุนงงมากขึ้น เอ่ยถามต่อไปว่า เช่นนั้นท่านจะถือโคมไฟไปเพื่ออะไร?

คนตาบอดตอบว่า เนื่องเพราะข้าเคยได้ยินคนพูดกันว่า ในยามกลางคืน ไร้แสงสว่าง คนตาดีทั้งหลาย ก็เป็นเช่นเดียวกับข้า คือมองไม่เห็นสิ่งใด เมื่อครู่ท่านเดินอย่างมีดม่นในตรอกใช้โดนคนเดินสวนไปมาชนเอา ไซ้หรือไม?

ท่านดูข้าเองนั่นแม้เป็นคนตาบอด แต่ข้าไม่โดนผู้อื่นเดินชนเลยแม้แต่ครั้งเดียว ทั้งๆ ที่เมื่อก่อน ข้าก็เป็นเช่นเดียวกับท่าน คือโดนคนเดินมาชนเอาบ่อยครั้ง แต่เมื่อข้าถือโคมไฟ ทุกอย่างก็เปลี่ยนไป ที่ข้าจุดโคมไฟไปไหน มาไหนด้วยนั้น ข้าจุดเพื่อให้แสงสว่างกับผู้อื่น และเพื่อให้ผู้อื่นมองเห็นตัวข้า ตั้งแต่นั้นมาข้าก็ไม่โดนผู้ใดเดินชน อีกเลย

พระได้ยินความดังนั้นก็บรรลุปัญญา

การช่วยเหลือผู้อื่น เป็นประโยชน์สูงสุดล้วนกลับคืนมาสู่ผู้ให้

กาหลงซาก

นานมาแล้วมีซากข้างลอยไปตามกระแสน้ำ

กาตัวหนึ่งพบเข้าก็ตั้งใจคิดว่าตนเป็นผู้โชคดี

เพราะจะได้อาหารกินฟรีโดยไม่ต้องออกแรงไปอีกนาน

จึงโผลงจับที่ซากข้างนั้นจิกกินเนื้อข้างที่เน่าเปื่อย

อิ่มแล้วก็หลับอยู่บนซากข้างนั่นเอง ตื่นขึ้นก็กินอีกกินๆ นอนๆ

อยู่กับซากข้างนั้นอย่างมีความสุข

นานวันเข้ากระแสน้ำก็ไหลออกสู่ทะเลซาก

ซังกก็พลอยไกลฝั่งออกไปเรื่อยๆ จนถึงกลางมหาสมุทร

พอซากซังกเปื่อยเน่าสิ้นไป กาก็มองไม่เห็นฝั่งเสียแล้ว

ถึงจะพยายามบินกลับอย่างไร ก็ไม่สามารถพ้นจากมหาสมุทรได้

จึงหมดแรงจมน้ำตาย ในที่สุด

ในทางธรรมซากซังกที่ลอยไปตามกระแสน้ำนั้นท่านเปรียบเหมือนกามคุณ 5

ได้แก่รูป เ สียง กลิ่น รส และสัมผัสที่น่าพอใจ

ทำให้เกิดสุขซึ่งเป็นเรื่องที่ปุถุชนมุ่งแสวงหา

เพราะที่มนุษย์ต้องการเงินทองข้าวของอาหารการกิน หรือที่อยู่อาศัย

ก็เพราะสิ่งเหล่านี้ เป็นเครื่องมือให้ชีวิตเข้าถึง รูป เ สียง กลิ่น รสและสัมผัสที่ทำให้เกิดสุขทั้งสิ้น

ไม้บัววัดตุลิ่งของเครื่องปรนเปรอความสุขส่วนเกิน ที่มีอยู่อีกกลาดเกลื่อนมากมาย

กามคุณ 5 จึงเป็นของคู่กับชีวิตมนุษย์

โดยเฉพาะมนุษย์ปุถุชนด้วยแล้ว ก็เปรียบเหมือนอาหาร ที่จำเป็นกับชีวิต

นั่นแหละข้อควรระวังในเรื่องนี้

ก็คือแม้ต้องมีกามคุณเป็นอาหารของชีวิต แต่ไม่ควรหลงไหลเพลอสติ

ต้องนึกไว้เสมอว่าชีวิตที่ผูกพันกับกามคุณ

ก็เหมือนการอยู่บนซากข้าง ที่ลอยไกลออกไปทุกที

แล้วฝึกคิดให้เห็นด้านที่เป็นโทษของกามคุณเสียบ้าง

ยินดีในความสุขเหล่านั้นแต่พอประมาณ

จึงจะไม่ต้องพบชะตากรรมเหมือนกาหลงซากตัวนั้น

ตัดให้เป็น

โลกสวยเกินไป "อยู่ยาก"
ในสังคมที่เงินสำคัญกว่ามิตรภาพ
คนจริงใจกลายเป็น "คนโง่"
คนฉวยโอกาสกลายเป็น "คนฉลาด"
เป็นคนดีอะดีแล้ว แต่ต้องเป็นคนดีที่ชัดเจน
กล้าพูดในสิ่งที่ควรพูด
กล้าปกป้องตัวเองเวลาโดนเอาเปรียบ
กล้าปฏิเสธถ้ารู้สึกที่ไม่แฟร์
เลือกดี กับคนที่ควรดี
ทุกอย่างต้องมีขอบเขต บนความสบายใจ
ให้ใจกับคนที่จริงใจกับเราก็อพอ
ไม่ต้องโลกสวย ไม่ต้องกลัวไม่มีใครคบ
ถ้าหาความจริงใจจากใครไม่ได้
ไม่ต้องคบใคร สบายใจสุด
ที่สำคัญคือ "มองคนให้ขาด"
แล้ว "ตัด" ให้เป็น!

... " บทเรียน " ...

ณ. ห้องบอลรูม โรงแรมสุ穂รุ
ชายหนุ่มแต่งกายภาคภูมิฐานคนหนึ่ง
มาร่วมงานแต่งงานของเพื่อนร่วมชั้น
สมัยเรียนชั้นประถมของเขา

ขณะที่งานเลี้ยงกำลังดำเนินไป
ในวงสนทนาของเพื่อนๆ
สายตาของชายหนุ่ม
ไปจับอยู่ที่ชายชราคนหนึ่ง

หัวใจของเขาเริ่มเต้นแรง
และเหงื่อของเขาเริ่มออกจากฝ่ามือ
ชายหนุ่มคนนั้น..รวบรวมความกล้า
เดินเข้าไปหาชายชราคนนั้น

ซึ่งเป็นครูของเขาเมื่อ 30 ปีก่อน
" ครูครับ จำผมได้ไหมครับ "
" ขอโทษนะพ่อหนุ่ม ผมจำไม่ได้จริง ๆ "
" ครูครับ ..ทำไมครูถึงจำผมไม่ได้ครับ "

ผมคือลูกศิษย์ของคุณ
ที่เคยขโมยนาฬิกาของคุณในห้อง
และวันนั้นเพื่อนไปฟ้องครูว่า
นาฬิกาของเขาหายไป

ครูจึงบอกให้พวกเราทุกคน
ออกไปยืนอยู่หน้าห้อง
หันหน้าเข้ากำแพง
ให้พวกเราทุกคนหลับตา
และครูก็เริ่มค้นกระเป๋าของเรา
ทีละคน ...ทีละคน ...

... จนกระทั่งครูได้นำนาฬิกา
ที่อยู่ในกระเป๋าของผมออกมา
ครูได้นำนาฬิกาไปคืนให้กับเจ้าของ
โดยที่ครูไม่ได้บอกว่าเป็นคนขโมย "

" ซึ่งตัวผมเอง..ในขณะที่ครูกำลังค้นตัว
ผมคิดอยู่ตลอดเวลาว่า
ผมจะมองหน้าเพื่อนๆ ในห้องอย่างไร
ผมคงต้องอับอายและไม่สามารถ
ที่จะอยู่ในโรงเรียนต่อไปได้ "

" แต่ทว่า ..ครูไม่เคยเรียกผมไปด่าว่า
และไม่เคยนำเรื่องของผม
ไปบอกให้ใครฟังเลย
และนับตั้งแต่วันนั้น
ผมเองก็ไม่กล้าที่จะไปขโมยของใครอีก
ไม่ว่าสิ่งนั้นจะเป็นสิ่งเล็กน้อยก็ตาม "

" พ่อหนุ่ม ... ในวันนั้น
ฉันจำหน้าคนขโมยไม่ได้หรอก
เพราะวันนั้น.. นอกจากที่ฉันจะบอก
ให้พวกเธอหลับตากันทุกคนแล้ว
ตัวของฉันเองที่ค้นหานาฬิกา
ก็หลับตาของฉันด้วยเหมือนกัน "

" เพื่อที่ตัวฉันเอง.. จะได้ไม่มีจิตใจ
ที่จะเกลียดชังคนที่ขโมยนาฬิกาไป..
ซึ่งอย่างไร..
ก็เป็นลูกศิษย์คนหนึ่งของฉันเช่นกัน
ฉันเองคิดว่า.. สิ่งที่เราทำในวันนั้น
เธอจะได้รับบทเรียนของเธอไปแล้ว "

และในวันนี้ มันก็ได้พิสูจน์แล้วว่า
สิ่งที่ฉันทำในวันนั้น
เป็นบทเรียนที่ดีสำหรับเธอแล้ว "

" ..วันนั้น ฉันไม่จำเป็นที่จะต้องให้เธอ
ได้รับความอับอาย

เพราะฉันเองก็ไม่เห็นประโยชน์อะไร
ในการที่จะต้องป่าวประกาศสืบหาขโมย

เพราะตัวของพวกเธอเอง
คือเด็กที่ไร้เดียงสา ยังไม่มีความรู้
ยังไม่มีประสบการณ์

การกระทำของฉันในวันนั้น
จึงเป็นประสบการณ์ที่ตัวเธอเอง
ได้รับมันด้วยตัวเธอเอง "

การเลือกชาม

ก็เปรียบเสมือนหนึ่งกับการเลือกมิตร

ชายหนุ่มคนหนึ่งเดินเข้าไปเลือกซื้อชามในร้าน เขาหยิบชามใบหนึ่งขึ้นมา เมื่อเห็นชามใบที่ถูกต้องก็เอาชามที่อยู่ในมือขึ้นเคาะไปยังชามใบที่ถูกต้อง เพื่อฟังเสียงชามกระทบกัน เมื่อชามทั้งสองใบกระทบกันกลายเป็นเสียงหนักๆ ไม่ดังกังวาน เหมือนที่เขาคิด

เขารู้สึกผิดหวังได้แต่ส่ายหัวไปมาจากนั้น.. เขาก็ได้เลือกชามใบใหม่ ใบแล้วใบเล่าชามทุกใบทำให้เขาส่ายหน้าและผิดหวังทุกใบ ไม่มีใบใดที่ทำให้เขาพอใจได้เลย แม้แต่ใบที่เค้าแก่เลือกให้ซึ่งเป็นชามเกรด A เขาก็ยังส่ายหน้าไม่พอใจอยู่ดี ด้วยความสงสัยเจ้าของร้านจึงถามชายหนุ่มว่า

คุณเอาชามมาเคาะกันทำไม? ชายหนุ่มตอบ อาจารย์ท่านหนึ่งสอนผมว่า หากจะซื้อชามให้เอาชามมาเคาะกัน หากเสียงชามกังวานนั่นแปลว่าชามใบนั้นมีคุณภาพ เจ้าของร้านหยิบชามใบหนึ่งขึ้นมาส่งให้เขาแล้วบอกกับเขาว่า พ่อหนุ่มลองเอาชามใบนี้ไปเคาะกับชามใบอื่นดูสิ

ฉันเชื่อว่าคุณน่าจะได้อาหารที่คุณพอใจ เขารับขนมเบรื้นมาแบบเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง แต่ก็ลองทำตามที่เขาบอก น่าแปลกจริงๆ ไม่ว่าเขาหยิบขนมเบรื้นขึ้นมา เมื่อเอาขึ้นมาเคาะกับขนมที่เขาบอกหยิบให้ ขนมทุกเบรื้นก็ดังก้งวาน เหมือนที่อาจารย์ท่านนั้นได้บอกแก่เขา

แปลกจริงๆ ครับ ทำไมขนมเบรื้นถึงพิเศษแบบนี้ล่ะครับ มันต่างจากขนมที่ผมหยิบมาเมื่อสักครู่นี้ยังไง ? เจ้าของร้านอมยิ้มชอบใจ เฉลยให้ชายหนุ่มฟังว่า ขนมเบรื้นไม่ได้มีอะไรพิเศษกว่าขนมเบรื้นอื่นแต่อย่างใด ที่มันต่างกันก็เพราะขนมที่คุณหยิบมาเมื่อสักครู่นี้ มันเป็นขนมที่มีรอยร้าว

เมื่อคุณเอาไปเคาะกับขนมเบรื้นๆ มันจะมีเสียงก้งวานได้ยังไง หากคุณต้องการขนมดีๆ สักเบรื้นคุณต้องมั่นใจก่อนว่า ขนมที่อยู่ในมือของคุณก็เป็นขนมที่มีคุณภาพ เหมือนกันขนมที่ร้าวก็เหมือนใจที่มีรอย หากคุณมีความจริงใจในการคบมิตร ย่อมได้รับความไว้วางใจใจ ดังขนมที่กระทบกัน

ขนมดียอมก้งวาน ขนมร้าวจะก้งวานได้อย่างไร? เมื่ออยู่ร่วมคบหากับใคร หากใจตนเต็มไปด้วยความกลางแกลงสงสัย ก็คงยากที่จะห้ามมิให้ใครเขากลางแกลงสงสัยต่อเราเช่นกัน ที่จริงทุกคนที่ผ่านเข้ามาในชีวิต เราสามารถเป็นผู้อุปถัมภ์ในชีวิตของเราได้ทุกคน

เงื่อนไขสำคัญอยู่ที่ว่าเราดีเหมือนที่เขาดีหรือไม่? คุณมีความจริงใจยอมได้ความไว้วางใจตอบกลับมา คุณมีความรักความอาทร ย่อมได้ความเคารพตอบกลับมา กลับกันหากคุณเสแสร้ง อิจฉา หรือ ชิงชังผู้อื่น สิ่งที่คุณจะได้รับกลับมา ก็คือกำแพงสูงกั้นและความเย็นชาเป็นธรรมดา

ในชีวิตเราต่างมีขนมหนึ่งเบรื้น ขนมเบรื้นนั้นใส่ความดี ความไว้วางใจ ความอภัย ความจริงใจ หรือความซื่อ ร้าย ความเสแสร้ง ความคับแค้น ความสงสัย ความเห็นแก่ตัวฯ ทำขนมของตนเองให้ดีก่อน จากนั้นรอคอยขนมดีๆ อีกมากมายมากระทบ คบหาใครจงคบกันด้วยความจริงใจ

ชีวิตของเรา

ทุกคน...ที่เข้ามาในชีวิตของเรา
ล้วนแต่สอนให้เรา...เรียนรู้อะไรได้บางอย่างเสมอ
คนที่เข้ามาแล้วทำให้เรา..มีความทุกข์
เพราะเขากำลังสอนให้เรา..รู้จักการรักตัวเอง
และคนที่เข้ามาแล้วทำให้เรา..มีความสุข
นั่นคือการที่เขา กำลังสอนให้เรา..รู้จักการรักคนอื่น
มันอาจจะมีใครหลายคน
ที่เดินผ่านเข้ามาในชีวิตของเรา

ส่วนมาก..ก็มักจะผ่านมา เพื่อที่จะผ่านไป
และก็จะมียู่เพียงไม่กี่คนหรือ
ที่จะอยู่กับเราไปได้นาน
นาน..เท่าที่เราอยากจะให้อยู่
บางคน..อาจจะยังอยู่กับเราได้เห็น
บางคน..ก็เป็นที่แค่เพียงความทรงจำ
บางคน..ต้องจากกันไป แม้ไม่ออกจาก
บางคน..ควรจะจาก แต่กลับยังไม่จากกันไปไหน
ไม่ว่า ในตอนนี้
เรา..กำลังจะอยู่กับใคร
และเขา..กำลังสอนอะไรให้เราได้เรียนรู้
ไม่ว่ามันจะเป็นความสุข หรือความทุกข์
ไม่ว่ามันจะเป็นไปด้วยความอดทน
หรือความสมัครใจ
ไม่ว่าเรื่องที่เป็นอยู่
จะทำให้เราจะรู้สึกว่ามันยาก หรือว่ามันง่าย
แต่สุดท้าย..ทุกอย่าง ก็จะไป
ผ่านไป พร้อม ๆ กับการได้ทำอะไรไว้บางอย่าง
บ้าง..คือ ประสบการณ์
บ้าง..คือ ความทรงจำ
และบ้าง..คือ บทเรียน

ไม้ต้นเดียวกัน

ท่อนหนึ่ง กลายเป็นพุทธรูป

ท่อนหนึ่ง กลายเป็นไม้กระดาน

ไม้กระดานรู้สึกไม่พอใจ "เราต่างก็เป็นไม้ที่มาจากต้นเดียวกัน ทำไมคนอื่น ๆ ถึงเหยียบฉันเพื่อขึ้นไปกราบเธอ?"

พุทธรูปบอกกับไม้กระดานว่า "เพราะเธอถูกเสียดเพียงครั้งเดียว แต่นั่นถูกแกะถูกรีดเป็นพันเป็นหมื่นครั้ง!"

...

ชีวิตคนก็เช่นกัน หนได้กับการหล่อหลอม ชีวิตจึงเกิดคุณค่า เมื่อใดก็ตามที่เธอเห็นความรุ่งเรืองของใครๆ อย่าได้เกิดความอิจฉา แต่จงถามตัวเธอเองว่า เธออดทนและทุ่มเทมากกว่าใครคนนั้นแล้วหรือยัง?

**** ขอขอบคุณเจ้าของภาพ และบทความ ****

25640129

